

ನಿಸರ್ಗದ ನುಡಿ

ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರದಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ. ಕಾಡಿನ ಮರಗಳು ಉದುರಿಸಿದ್ದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ತನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮರವೊಂದರ ಕೆಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮರ ಹೇಳಿತು 'ಎಲೈ ಮಾನವನೇ ಕೇಳು. ಹೀಗೆ ಅರಸಿ ಬಂದವರ ಹರಸಿ ಭೇದಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ಫಲ ಪುಷ್ಟ ನೆರಳು ನೀಡಿ ಸಂತೈಸುವುದು ನಮ್ಮ ಅಲಿಖಿತ ಧರ್ಮ. ಆದರೆ ನೀವು ನಮ್ಮ ಮಾರಣಹೋಮ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಮರ ಮತ್ತು ಕಾಡಿನ ನಾಶದಿಂದಲೇ ಜಲಕ್ಷಾಮ, ಜಲಪ್ರಳಯ, ಆಹಾರದ ಅಭಾವ, ಭೂಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ನಾಡಿಗೆ ನುಗ್ಗಲು ಕಾರಣರಾದಿರಿ. ಜಾಗತಿಕ ತಾಪಮಾನ ಹೆಚ್ಚಲು ಹೊಣೆಯಾದಿರಿ. ಬೇಸಿಗೆ ಬಂತೆಂದರೆ ಕಾಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟು ಅರಣ್ಯರೋದನ ಉಂಟು ಮಾಡಿದಿರಿ. ಇನ್ನಾದರೂ, ಮಾನವನಿಲ್ಲದೆ ಮರಗಳು ಜೀವಿಸಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಮರಗಳಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವ ಜೀವಿಸಲಾರ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ಜೀವಿಸಿ' ಎಂದಿತು.

ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಅವಮಾನಿತನಾದ ಮಾನವ ಮುಂದೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಟ್ಟದಡಿ ಹೋಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಳಗೆ ತಣ್ಣನೆಯ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದ. ಬೆಟ್ಟ ಹೇಳಿತು 'ನೋಡು ನರಮಾನವನೇ

ಚಿಕ್ಕೋಬನಹಳ್ಳಿ ಚಾಂದ್ ಬಾಷ್
ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹತ್ತು

ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯದ ತೊಟ್ಟಲಾಗಿ ಅನ್ನದ ಬಟ್ಟಲಾಗಿದ್ದ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಡಿದು ವಿಕಾರಗೊಳಿಸಿದಿರಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿದ್ದ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾದವು. ಭೂಮಿಗೆ ನಿಲುಗಂಬಗಳಂತೆ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಸುರಂಗ, ಗಣಿಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊರೆದು ಸಡಲಗೊಳಿಸಿದಿರಿ. ಇದರ ಫಲವಾಗಿಯೇ ಭೂಕಂಪದಂತಹ ಘೋರ ಪರಿಣಾಮ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಇನ್ನಾದರೂ ಕಡಿಯುವ, ಕೊರೆಯುವ ಹೀನ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ' ಎಂದಿತು.

ಬೆಟ್ಟದ ಮಾತಿಗೆ ಬೆವರಿದ ಮಾನವ ಬಾಯಾರಿಸಿದಂತಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ತಣ್ಣನೆಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ. ನದಿ ಹೇಳಿತು 'ಮಾನವನೇ, ಇದೇ ರೀತಿ ಬಾಯಾರಿ ಬಂದ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ನೀರುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನೊಡಲಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿರುವೆ. ಸಹಸ್ರಾರು ಎಕರೆ ಹೊಲ ಗಡ್ಡೆಗಳಿಗೆ ಜೀವನಾಡಿಯಾಗಿರುವೆ. ಆದರೆ ನೀವು, ಊರುಗಳ ಚರಂಡಿ ನೀರನ್ನು, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ತ್ಯಾಜ್ಯ, ಹೇಣಗಳನ್ನು ನನ್ನೊಡಲಿಗೆ

ಸೇರಿಸಿ ಮಲಿನಗೊಳಿಸಿದಿರಿ. ನನ್ನೊಡನಾಡಿಗಳು ವಿಲವಿಲ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಕುಡಿಯಲು ಸ್ವಚ್ಛ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಹಲವಾರು ಗಂಭೀರ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಬೆಳಿಗಲಿಗೆ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಮಲಿನಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ' ಎಂದಿತು.

ನದಿಯಿಂದಲೂ ಮುಜುಗರಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಾನವ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರತೊಡಗಿದ! ಗಾಳಿ ಹೇಳಿತು 'ಹುಲುಮಾನವನೇ, ಕಾರ್ಬನ್‌ನಿಂದ ತುಂಬಿಸಿ ನನ್ನೊಡಲನ್ನೇ ಕಾಯಿಲೆಯ ಕಡಾಯಿಯಾಗಿಸಿದೆ. ಕೊರೊನಾ ಹೆಮ್ಮಾರಿ ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು ಕಾಡಿದಾಗ ನಾ ಸಿಗದೇ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಮಂದಿ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದರು. ಮತ್ತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆ. ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ ಎಂದು ಮಾನವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಫೆಳಿಸಿತು. ದೊಪ್ಪನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮಾನವ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತ. ಭೂಮಿ ಹೇಳಿತು 'ಮಾನವನೇ, ಇದೇ ನಿನ್ನ ಶಾಶ್ವತ ಸ್ಥಾನ. ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ನಿನಗೆ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು, ಉಳಿಸು, ನಿರ್ವಹಿಸು. ನನ್ನಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗೌರವಿಸು. ಆಗಲೇ ನಿನಗೆ ಉಳಿಗಾಲ' ಎಂದಿತು. ನೆಂದ ಕುರಿಯೊಂದು ಮೈದಡವಿಕೊಂಡಂತೆ ಮೈದಡವಿಕೊಂಡ ಮಾನವ ಸತ್ಯವನರಿತು ಮತ್ತೆ ಮನೆಕಡೆ ಹೊರಟ.